

Oscar Jané, **Catalunya i França al segle XVII. Identitas, contraindèntitas i ideologies a l'època moderna (1640-1700)**, Editorial Afers, Barcelona, 2006.

Al llarg del segle XVII, nombroses guerres van enfrontar França i Espanya, la qual cosa va modificar la relació de forces entre ambdues potències. El regne de França, particularment sota la direcció de Lluís XIV, es va imposar políticament i militarment a una Espanya cada vegada més feble, que no atorgava una sortida a la seva pluralitat institucional. Catalunya fou un dels exemples més evidents: jugà la carta de França contra Castella el 1640 —revolució catalana— fins que el 1659 —tractat dels Pirineus— Espanya cedí el Rosselló i part de la Cerdanya a França, tot i que va recuperar el control sobre la resta de Catalunya. Entre algunes de les conseqüències destaquen: l'exili cap a Perpinyà de les autoritats polítiques catalanes que més s'havien compromès i implicat en la guerra contra Castella; la posada en marxa de l'administració francesa al Rosselló; i el creixent sentiment antifrancès a Catalunya. La implicació francesa en els problemes de Catalunya la projectà de ple en els afers europeus i provocà l'afirmació d'una identitat catalana definida segons alguns criteris concrets (geogràfics, polítics, jurídics i socials), davant d'una contraindèntitat francesa, reforçada per la guerra i la pressió militar constant en el temps.